

Cabaret nappaa mukaansa

Jotta pääsisi Cabaret-musikaalin henkeen, pitäisi tuntea aika hyvin lähihistoriaa. Tai sitten olisi pitänyt elellä nuorena ja hurjana 1920-luvun lopun Berliinissä. Ilman historian tajua Cabaret jää helposti vain amerikkalaisen viihdeteollisuuden rallatukseksi.

Kirjojen mukaan Berliinissä vallitsi tuolloin oikeasti hurja meininki. Oli selviydytty maailmansodan häpeästä ja Weimarin tasavallan hyperinflaatiosta. Tai vaikka ei oltukaan, ei vaan välitetty. Otettiin rennosti. Tavaraa oli tarjolla, ja ainakin yhdellä kansanryhmällä meni taloudellisesti hyvin.

Mualla Saksassa ei näyttänyt niin ruusuiselta kuin pääkaupungissa. Ranskalaiset olivat jopa tunkeutuneet Ruhrin teollisuusalueelle ja takavarikoineet raaka-aineita ja teollisuustuotteita. Valtiojohto tuntui saamattomalta. Kansan syvissä riveissä haikailtiin uuden ja oikean johtajuuden perään. Maaperä oli hedelmällinen natsipuolueen kasvuille.

Cabaret tehtiin New Yorkin Broadhurst-teatteriin vuonna 1966. Sitä esitettiin yli tuhat kertaa, ja se sai sikäläiset merkittävimmän palkinnon. Cabaret-musikaalista on sittemmin valmistunut kolme uutta versiota New Yorkin teattereihin, ja se menee siellä parhailleankin.

Koko maailman tietoon tarina tuli 70-luvulla, kun samanniminen elokuva niitti suosiota päätähdenään loistavan Judy Garlandin yhtä loistava tytär Liza Minelli. Elokuvasta tuli monessa mielessä ehdoton nappisuoritus, ja se rohmusi Oscareita.

On siis todella kova juttu, että pieni harrastajateatteri ottaa Cabaret:n ohjelmistoonsa. Yleisöstä useimmat ovat nähneet elokuvan ja monet musikaalinkin jossakin ammattiteatterissa. Niin epäoikeudenmukaista kun se onkin, varmasti verrataan. Provinssin esitys osoitti, että kyllä saakin verrata!

Cabaret-musikaali perustuu John Kanderin mainioon musiikkiin, vaikka itse tarinassakaan ei ole valittamista. Esitystä ei voi vetää nauhoitusten avulla, vaan musiikin täytyy tulla oikeaan aikaan ja oikeasti soitettuna. Provinssissa erityisen mukavaa on, että soittajat näkyvät.

Cabaret:ssa kaikki laulavat, mikä tuo varmaan rajoituksia mutta myös mahdollisuuksia. Pääosaa esittävä Rosita Romström on kerrassaan mainio, oikea löytö. Saimme ihmetellä hänen esittämistään ja laulamistaan jo Katri Helenan tarinassa. Cabaret on omiaan hänelle. Päätähden ohella koko muu poppoo selviää myös hyvin.

On suorastaan kummaa, että Rosita Romströmistä löytyy kaiken tietävästä netistä niin vähän tietoa. Missä käynyt koulunsa, missä ja kenen avulla opiskellut, missä esiintynyt? Varjeleeko hän yksityisyyttään estämällä tietojensa joutumisen nettiin?

Cabaret-musikaalin kummallisuus on laulu Tomorrow Belongs to Me. Se nostattaa karvat pystyyn. Laulu on täysin amerikkalaista tekoa. Sen on säveltänyt John Kandar ja sanoittanut Fred Ebb. Kun laulun kuulee, on melkein varma, että se on alun perin joku natsien kiihotuslaulu tyyliin Horst Wessel. Mutta ei, se on aitoa amerikkalaista. Kummallista!

Olin tulostanut netistä sekä alkuperäisen musikaalin että elokuvan laululistat. Ne poikkeavat oleellisesti toisistaan. Yritin seurata listaani, mutta esitys vei voiton. Jäi kuitenkin tunne, että Provinssi oli sekoittanut järjestystä. Laulut olisi kyllä voinut painaa muuten mukavaan käsiohjelmaan.

Vaikka musikaali on alun perin tehty pelkistettyyn tyyliin amerikkalaisille, sen viesti kyllä välittyy.

pajen